

ΝΤΑΒΙΝΤ ΛΑΓΚΕΡΚΡΑΝΤΖ

Η συνέχεια της σειράς MILLENNIUM του

Στιγκ Λάρσον

με 89 εκατομμύρια αντίτυπα διεθνώς

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΠΟΥ ΔΙΨΟΥΣΕ ΓΙΑ ΕΚΔΙΚΗΣΗ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΠΡΩΤΗ ΕΚΔΟΣΗ: 8.000 ΑΝΤΙΤΥΠΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: MANNEN SOM SÖKTE SIN SKUGGA
Από τις Εκδόσεις Norstedts, Στοκχόλμη 2017
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Το κορίτσι που διψούσε για εκδίκηση**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: David Lagercrantz
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Ξενοφών Παγκαλιάς
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαρία Σεβαστιάδου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνια Λαδοπούλου

© David Lagercrantz & Moggliden AB, 2017
Published by agreement with Norstedts Agency.
© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Paul Stuart
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2017

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2017, 8.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-2150-6
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-2151-3

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

NTABINT ΛΑΓΚΕΡΚΡΑΝΤΖ

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΠΟΥ ΔΙΨΟΥΣΕ ΓΙΑ ΕΚΔΙΚΗΣΗ

*Μετάφραση από τα σουηδικά:
Ξενοφών Παγκαλιάς*

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ο ΧΟΛΓΚΕΡ ΠΑΛΜΓΚΡΕΝ, που κάθεται στην αναπηρική καρέκλα του στην αίθουσα επισκέψεων, λέει:

«Αυτό το τατουάζ με τον δράκο, πάντα ήθελα να σε ρωτήσω, γιατί είναι τόσο σημαντικό για σένα;»

«Ήταν κάτι που είχε να κάνει με τη μαμά μου».

«Με την Αγκνέτα;»

«Ήμουν μικρή, ίσως έξι χρόνων. Έφυγα τρέχοντας από το σπίτι».

«Νομίζω πως θυμάμαι τώρα. Ήταν κάποια γυναίκα που είχε έρθει για επίσκεψη. Έτσι δεν είναι; Και είχε κάποιο σημάδι».

«Φαινόταν σαν να είχε καεί στον λαιμό».

«Σαν να την είχε κάψει κάποιος δράκος;»

ΜΕΡΟΣ Ι
Ο ΔΡΑΚΟΣ
12-20 ΙΟΥΝΙΟΥ

Ο Στεν Στούρε ο πρεσβύτερος ανήγειρε άγαλμα το 1489 για να τιμήσει τη νίκη του επί του Δανού βασιλιά στη μάχη του Μπρούνκεμπεργ.

Στο άγαλμα –που βρίσκεται στον Καθεδρικό Ναό της Στοκχόλμης– ο ιππότης Άγιος Γεώργιος είναι καθισμένος επάνω σ' ένα άλογο και υψώνει το σπαθί του. Ένας δράκος που πεθαίνει κείται από κάτω του. Δίπλα του στέκεται μια γυναίκα με ενδυμασία Βουργουνδίας.

Η γυναίκα παριστάνει μια παρθένα που σώζει ο ιππότης στο δράμα της και θεωρείται ότι πρότυπο αποτέλεσε η σύζυγος του Στεν Στούρε του πρεσβύτερου, Ίνιεμποργ Οκεσντότερ. Η παρθένα δείχνει ασυνήθιστα ασυγκίνητη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

12 ΙΟΥΝΙΟΥ

Η Λίσμπετ Σαλάντερ επέστρεφε από το γυμναστήριο και τα ντους, όταν τη σταμάτησε στον διάδρομο ο αρχιφύλακας Άλβαρ Ούλσεν. Ο αρχιφύλακας φλυαρούσε για κάτι. Μπορεί ο τύπος να ήταν και λίγο εκνευρισμένος. Χειρονομούσε ανεμίζοντας δεξιά και αριστερά μερικά χαρτιά, αλλά η Λίσμπετ δεν άκουγε λέξη από αυτά που της έλεγε. Ή ώρα ήταν 19.30.

19.30, η χειρότερη ώρα στις φυλακές Φλουντμπέργια. Ακριβώς τότε το εμπορικό τρένο περνούσε με θόρυβο απ' έξω, οι τοίχοι πάλλονταν, τα κλειδιά κροτάλιζαν, και μύριζε ιδρώτας και αρώματα. Καμία άλλη ώρα του εικοσιτετράωρου η φυλακή δεν ήταν τόσο επικίνδυνο μέρος όσο στις 19.30. Ήταν τότε που διαπράττονταν οι χειρότερες κακοποιήσεις, τις οποίες κάλυπτε ο εκκωφαντικός θόρυβος του τρένου και η γενική αναστάτωση που επικρατούσε προτού κλείσουν οι πόρτες των κελιών. Η Λίσμπετ Σαλάντερ άφηνε πάντα το βλέμμα της να πλανηθεί εμπρός πίσω στο τμήμα αυτή την ώρα, και σίγουρα δεν ήταν τυχαίο το γεγονός ότι ακριβώς εκείνη τη στιγμή είδε τη Φάρια Κάξι.

Η Φάρια Κάξι από το Μπανγκλαντές ήταν νέα και όμορφη και καθόταν στο κελί της, ακριβώς στα αριστερά τους. Αν και η Λίσμπετ, από τη θέση όπου στεκόταν, δεν έβλεπε κάτι περισσότερο από το πρόσωπο της Φάρια, δεν υπήρχε καμία αμφιβολία ότι τη χαστούκιζαν. Το κεφάλι της τιναζόταν δεξιά και αριστερά, και παρόλο που τα χτυπήματα δεν ήταν υπερβολικά δυνατά, υπήρχε κά-

τι το έμπειρο και τελετουργικό ως προς αυτά. Ό,τι και να συνέβαινε, είχε διαρκέσει αρκετή ώρα. Ήταν εμφανές και από την ταπείνωση και από την αντίδραση. Ήταν αισθητό ήδη από απόσταση πως μια βαθιά ριζωμένη καταπίεση είχε σπάσει οποιαδήποτε θέληση αντίστασης.

Κανένα χέρι δεν προσπαθούσε να σταματήσει τα χαστούκια, και στο βλέμμα της δε διακρινόταν καμία έκπληξη, παρά μόνο ένας σιωπηλός αδιάκοπος τρόμος. Η Φάρια Κάζι ζούσε υπό καθεστώς τρομοκρατίας. Η Λίσμπет το αντιλήφθηκε κοιτάζοντας απλώς το πρόσωπό της, κι αυτό συμφωνούσε με ό,τι η ίδια είχε παρατηρήσει και είχε δει το χρονικό διάστημα που βρισκόταν στη φυλακή.

«Εκεί», είπε κι έδειξε με το χέρι της προς το κελί της Φάρια.

Αλλά όταν ο Άλβαρ Ούλσεν στράφηκε προς το σημείο, η χειροδικία είχε πάρει τέλος, και τότε η Λίσμπет έφυγε από κει, πήγε στο κελί της κι έκλεισε την πόρτα. Απ' έξω ακούγονταν φωνές και σιγανά γέλια, μαζί και το εμπορικό τρένο, που δεν έλεγε να σταματήσει να κάνει θόρυβο και να ταρακουνάει τον κόσμο. Μπροστά της υπήρχε ο λευκός νιπτήρας και το στενό κρεβάτι, η βιβλιοθήκη και το γραφείο με τις σημειώσεις της για την Κβαντική Μηχανική. Θα συνέχιζε τους υπολογισμούς, τις προσπάθειές της να βρει ένα σημείο τομής μεταξύ της Κβαντικής Θεωρίας Πεδίου και της Κβαντικής Βαρύτητας Βρόχων;* Κοίταξε προς τα κάτω το χέρι της. Κρατούσε κάτι.

Κρατούσε το ίδια χαρτιά που πριν από λίγο ανέμιζε μπροστά της ο Άλβαρ, και παρόλο που αδιαφορούσε, τους έριξε μια ματιά από περιέργεια. Αλλά επρόκειτο για σαχλαμάρες, για ένα τεστ νοημοσύνης με δύο λεκέδες από καφέ στο πάνω μέρος της εισαγωγικής σελίδας.

Απεχθανόταν να τη ζυγίζουν και να τη μετρούν και άφησε τα χαρτιά να πέσουν από το χέρι της και να γίνουν σαν κάποιου είδους βεντάλια στο πάτωμα του κελιού. Προς στιγμήν σβήστηκε από τη σκέψη της, αλλά μετά συλλογίστηκε πάλι τη Φάρια Κάζι. Η

* LQG = Loop Quantum Gravity. (Σ.τ.Μ.)

Λίσμπετ δεν είχε δει ποιος τη χτυπούσε. Παρ' όλα αυτά, ήξερε ακριβώς. Όταν πρωτοήρθε, αδιαφόρησε πλήρως για το κλίμα που επικρατούσε εδώ μέσα, αλλά αναγκάστηκε, παρὰ τη θέλησή της, να ενσωματωθεί στη ζωή της φυλακής και βήμα βήμα είχε αποκρυπτογραφήσει τα ορατά και αόρατα σημάδια και είχε καταλάβει ποιος πραγματικά έκανε κουμάντο στο τμήμα.

Το τμήμα λεγόταν Β ή πτέρυγα ασφαλείας. Θεωρούνταν ως το ασφαλέστερο μέρος της φυλακής, κάτι που επιβεβαιωνόταν σε όποιον ερχόταν για επίσκεψη ή έκανε κάποιον σύντομο έλεγχο. Πουθενά αλλού στο σωφρονιστικό κατάστημα δεν υπήρχαν τόσο πολλοί φύλακες και έλεγχοι και προγράμματα αποκατάστασης των κρατουμένων. Αλλά αν κάποιος κοιτούσε λίγο πιο προσεκτικά, καταλάβαινε πως υπήρχε κάτι σάπιο εδώ μέσα. Οι φύλακες το έπαιζαν ζόρικοι και αυστηροί, αλλά και συμπονετικοί ακόμα. Στην ουσία, όμως, ήταν αδύναμοι, γλάστρες, είχαν χάσει τον έλεγχο και είχαν αφήσει την εξουσία στον εχθρό, στη μαφιόζα Μπενίτο Άντερσον και στη συμμορία της.

Η Μπενίτο κρατούσε, βέβαια, χαμηλό προφίλ στη διάρκεια της μέρας και συμπεριφερόταν σαν ιδανική κρατούμενη. Αλλά μετά το δείπνο που έτρωγαν νωρίς το βράδυ, όταν οι κρατούμενες μπορούσαν να ασκηθούν στο γυμναστήριο ή να συναντήσουν τους συγγενείς τους, εκείνη αναλάμβανε τα ηνία στο τμήμα, και καμία ώρα του εικοσιτετράωρου δεν ήταν τόσο μεγάλη η τρομοκρατία της όσο την ώρα προτού κλειδωθούν οι πόρτες των κελιών για τη νύχτα. Οι κρατούμενες περιφέρονταν στα κελιά και ψιθύριζαν απειλές και υποσχέσεις, και στη μια μεριά βρισκόταν η συμμορία της Μπενίτο και στην άλλη τα θύματά τους.

Ήταν, φυσικά, μεγάλο σκάνδαλο που η Λίσμπετ Σαλάντερ βρισκόταν εδώ στη φυλακή. Αλλά οι περιστάσεις δεν ήταν με το μέρος της, ενώ, ειλικρινά, εκείνη δεν είχε καταβάλει και μεγάλη προσπάθεια προκειμένου να εναντιωθεί. Θεωρούσε την όλη ιστορία περισσότερο σαν μια γελοία παρένθεση και πίστευε ότι μπορούσε κάλλιστα να καθίσει στη φυλακή όπως και οπουδήποτε αλλού.

Είχε καταδικαστεί σε φυλάκιση δύο μηνών για παράνομη κατακράτηση, αποκλίνουσα συμπεριφορά και εγκληματική αμέλεια που έθετε σε κίνδυνο τη δημόσια ασφάλεια για τη συμμετοχή της στα δραματικά γεγονότα που ακολούθησαν τον θάνατο του κατηγοτή Φρανς Μπάλντερ, όπου εκείνη, με δική της ευθύνη, έκρυψε ένα οχτάχρονο αντιστικό αγόρι και αρνήθηκε να συνεργαστεί με την αστυνομία, επειδή, και δικαίως, θεωρούσε πως υπήρχε διαφορά από αυτούς που διενεργούσαν την έρευνα. Κανέννας, βέβαια, δεν αμφισβήτησε το γεγονός ότι είχε συμβάλει αποτελεσματικά και είχε σώσει τη ζωή του παιδιού. Παρ' όλα αυτά, ο εισαγγελέας Ρίκαρντ Έκστρεμ είχε διεξαγάγει την ακροαματική διαδικασία με μεγάλο πάθος, και το δικαστήριο ακολούθησε τη γραμμή του, παρόλο που ένας εκ των ενόρκων είχε διαφορετική άποψη και η δικηγόρος της Λίσμπετ, Άνικα Γιανίνι, έκανε εξαιρετική δουλειά. Επειδή, όμως, η Άνικα δεν είχε καμία βοήθεια από τη Λίσμπετ, οι προσπάθειές της απέβησαν άκαρπες.

Η Λίσμπετ σιώπησε πεισματικά καθ' όλη τη διάρκεια της δίκης και αρνήθηκε να κάνει έφεση. Ήθελε μόνο να απαλλαγεί απ' όλο αυτό το νταβαντούρι, κι όπως ήταν αναμενόμενο, κατέληξε στην Ανοιχτή Φυλακή* Μπιονγγέρντα Γκορντ, όπου είχε μεγάλη ελευθερία κινήσεων. Στη συνέχεια προέκυψαν στοιχεία πως αποτελούσε στόχο απειλής, κάτι που δεν προκάλεσε καμία έκπληξη, αν αναλογιζόταν κανείς με ποιους τα είχε βάλει, και γι' αυτό τη μετέφεραν σε τμήμα ασφαλείας στη φυλακή Φλουντμπέργια.

Δεν ήταν τόσο παράξενο όσο ακουγόταν. Έβαλαν, βέβαια, τη Λίσμπετ μαζί με τις χειρότερες γυναίκες κακοποιούς της χώρας, αλλά εκείνη δεν είχε καμία αντίρρηση. Περιβαλλόταν συνεχώς από φύλακες, και ήταν αλήθεια ότι κακοποιήσεις ή βιαιοπραγίες δεν είχαν λάβει χώρα στο τμήμα εδώ και πολλά χρόνια. Το προσωπικό μπορούσε να παρουσιάσει μια εκπληκτική στατιστική για

* Φυλακή τύπου 3, για πλημμελήματα, όπου δεν υπάρχουν εμπόδια για πιθανή δραπέτευση. Παρέχεται σχετικά μεγάλη ελευθερία στους κρατούμενους, που κινούνται στους χώρους δίχως περιοριστικά μέτρα. Η φυλακή κλειδώνεται μόνο κατά τη διάρκεια της νύχτας. (Σ.τ.Μ.)

κρατούμενες που είχαν θετική ανταπόκριση στα προγράμματα αποκατάστασης, αν και τα στοιχεία αυτής της στατιστικής ανάγονταν στην περίοδο πριν από την άφιξη της Μπενίτο Άντερσον.

Ήδη από την αρχή, η Λίσμπετ έπεσε πάνω σε προβοκάτσιες, αλλά ούτε κι αυτό ήταν παράξενο. Η ίδια ήταν κρατούμενη υψηλής δημοτικότητας, γνωστή από τα ΜΜΕ και τις φήμες και την ανταλλαγή πληροφοριών στα κανάλια του υποκόσμου. Μόλις πριν από λίγες μέρες η ίδια η Μπενίτο τής έδωσε ένα χαρτί με γραμμένες τις λέξεις: «Φίλη ή εχθρός;» Αλλά αυτό το χαρτί η Λίσμπετ το πέταξε έπειτα από ένα λεπτό – της πήρε πενήντα οχτώ δευτερόλεπτα ώσπου να αντέξει να το διαβάσει.

Δεν την ενδιέφεραν καθόλου τα παιχνίδια εξουσίας ή σύναψης φιλικών σχέσεων. Είχε εστιάσει στο να βλέπει και να ακούει και μόλις πριν από λίγο έμαθε περισσότερα πράγματα. Κοιτούσε με κενό βλέμμα τη βιβλιοθήκη με τις εργασίες για την Κβαντική Θεωρία Πεδίου που είχε παραγγείλει προτού μπει στη φυλακή. Στο ντουλάπι αριστερά της υπήρχε ένα ζευγάρι ρούχα φυλακής με τα γράμματα ΣΣ, Σωφρονιστικό Σύστημα, στο στήθος, μερικά εσώρουχα και δύο ζευγάρια παπούτσια γυμναστικής. Στους τοίχους δεν υπήρχε τίποτα, ούτε μία φωτογραφία ή κάτι που να θυμίζει τη ζωή έξω από τα τείχη. Η εσωτερική διακόσμηση του κελιού της την ενδιέφερε τόσο λίγο, όσο και στο διαμέρισμά της στην οδό Φισκαργκάταν.

Στον διάδρομο είχε αρχίσει το κλείδωμα των κελιών, κι αυτό για την ίδια συνήθως σήμαινε λύτρωση. Όταν σταματούσαν οι ήχοι και επικρατούσε ησυχία στο τμήμα, η Λίσμπετ βυθιζόταν στα μαθηματικά της –στις προσπάθειές της να βρει το σημείο τομής μεταξύ της Κβαντομηχανικής και της Θεωρίας της Σχετικότητας– και να ξεχνάει τον υπόλοιπο κόσμο. Απόψε, όμως, αισθανόταν αλλιώτικα. Ήταν εκνευρισμένη, κι αυτό όχι μόνο λόγω της κακοποίησης της Φάρια Κάξι ή για την όλη διαφθορά εδώ μέσα.

Ήταν για την επίσκεψη που δέχτηκε πριν από έξι μέρες από τον Χόλγκερ Παλμγκρέν, τον παλιό της αντιλήπτορα από το χρονικό διάστημα που η κοινωνία θεωρούσε πως ήταν ανάκανη να ορί-

σει η ίδια τη ζωή της. Και μόνο η επίσκεψη αποτελούσε ένα δράμα. Ο Χόλγκερ δεν έβγαине πλέον ποτέ από το σπίτι του και ήταν απόλυτα εξαρτημένος από τους νοσοκόμους κι αυτούς που τον φρόντιζαν στο διαμέρισμά του στο Λιλιεχόλμεν. Αλλά είχε επιμείνει να έρθει εδώ, να έρθει με το ειδικό αυτοκίνητο μεταφοράς ασθενών και αναπήρων καθισμένος στην αναπηρική καρέκλα του και με μια μάσκα οξυγόνου στο πρόσωπο. Η Λίσμπετ χάρηκε για την επίσκεψη. Μίλησαν για τα περασμένα, και ο Χόλγκερ συγκινήθηκε πολύ. Μόνο ένα πράγμα είχε ενοχλήσει τη Λίσμπετ. Ο Χόλγκερ τής είπε ότι δέχτηκε επίσκεψη από μια γυναίκα που λεγόταν Μάι-Μπριτ Τουρέλ, η οποία ήταν γραμματέας στην Παιδοψυχιατρική Κλινική Σανκτ Στέφαν, εκεί όπου είχαν κλείσει τη Λίσμπετ στα παιδικά της χρόνια. Η γυναίκα είχε διαβάσει στις εφημερίδες για τη Λίσμπετ και του έδωσε έναν σωρό έγγραφα που πίστευε ότι μπορεί και να είχαν κάποιο ενδιαφέρον. Σύμφωνα, όμως, με τον Χόλγκερ, περιλάμβαναν ήδη γνωστές καταστάσεις, που είχαν να κάνουν με το πώς έδεναν τη Λίσμπετ στο κρεβάτι της, επιδεικνύοντας απέναντί της απαίσια συμπεριφορά. «Δεν είναι κάτι που χρειάζεται να δεις», της είπε. Παρ' όλα αυτά, τα χαρτιά πρέπει να περιείχαν κάποιο καινούργιο στοιχείο, επειδή όταν ο Χόλγκερ ρώτησε για το ταπουάζ του δράκου και η Λίσμπετ τού μίλησε για τη γυναίκα με το κάψιμο στον λαιμό, αυτός είπε:

«Δεν ήταν εκείνη από το αρχείο;»

«Τι;»

«Από το Αρχείο Ερευνών Γενετικής και Περιβάλλοντος της Ουψάλας; Αυτό νομίζω ότι διάβασα.»

«Πρέπει να ήταν στα καινούργια χαρτιά», του αποκρίθηκε η Λίσμπετ.

«Νομίζεις;» της είπε. «Ή μήπως τα μπέρδεψα;»

Μπορεί απλώς να τα μπέρδευε. Ο Χόλγκερ ήταν μεγάλος στην ηλικία. Αλλά αυτό την έτρωγε όταν χτυπούσε τον σάκο πυγμαχίας στο γυμναστήριο τα απογεύματα κι όταν δούλευε στο εργαστήριο κεραμικής τις πρωινές ώρες, ενώ την έτρωγε και τώρα που στεκόταν στο κελί της και κοιτούσε το δάπεδο.

Πίστευε πως το τεστ νοημοσύνης που βρισκόταν πεταγμένο στο

πάτωμα αποκτούσε άλλη σημασία και δεν το ένιωθε πια αδιάφορο, αλλά σαν μια κάποια συνέχεια αυτών για τα οποία είχε μιλήσει με τον Χόλγκερ, και προς στιγμήν η Λίσμπετ δεν καταλάβαινε γιατί. Μετά, όμως, θυμήθηκε πως η γυναίκα με το κάψιμο της έδινε διάφορα τεστ. Αυτά τέλειωναν πάντα με φωνές και φασαρία, και στο τέλος η Λίσμπετ δραπέτευσε από την κλινική στη μέση της νύχτας, ενώ ήταν μόλις έξι χρόνων.

Παρ' όλα αυτά, δεν ήταν τα τεστ ή η δραπέτευση εκείνα που είχαν εντυπωθεί στη μνήμη της. Ήταν η υποψία που είχε αρχίσει ήδη να ριζώνει μέσα της ότι υπήρχε κάτι βασικό στην παιδική της ηλικία που δεν το είχε καταλάβει και σκέφτηκε πως έπρεπε να μάθει περισσότερα γι' αυτό.

Σε σύντομο χρονικό διάστημα θα αποφυλακιζόταν και τότε θα μπορούσε να κάνει ό,τι ήθελε. Ήξερε, όμως, πως είχε στο χέρι και τον αρχιφύλακα, τον Άλβαρ Ούλσεν. Δεν ήταν η πρώτη φορά που αυτός γύριζε την πλάτη του κι έκανε ότι δεν έβλεπε τις κακοποιήσεις. Το τμήμα στο οποίο ήταν επικεφαλής, και που ακόμα θεωρούνταν το κόσμημα του σωφρονιστικού συστήματος, βρισκόταν σε ηθική κατάρπτωση, και γι' αυτό η Λίσμπετ αναρωτιόταν αν ο Άλβαρ Ούλσεν μπορούσε να τη βοηθήσει να αποκτήσει κάτι που δεν επιτρεπόταν σε καμία γυναίκα εδώ μέσα – σύνδεση στο Διαδίκτυο.

Αφουγκράστηκε τους ήχους από τον διάδρομο. Εκεί ακούγονταν εναλλάξ βρισιές και αβρότητες, χτυπούσαν πόρτες, κροτάλιζαν κλειδιά, ενώ ακολουθούσαν ήχοι βημάτων που απομακρύνονταν. Μετά απλώθηκε σιωπή. Μόνο το σύστημα εξαερισμού βούιζε, κι ας μη λειτουργούσε. Έκανε πολλή ζέστη, και η κατάσταση ήταν αφόρητη. Η Λίσμπετ Σαλάντερ κοίταξε το πάτωμα και το τεστ και σκέφτηκε τη Φάρια Κάζι και την Μπενίτο και τον Άλβαρ Ούλσεν και τη γυναίκα με το κάψιμο στον λαιμό.

Έσκυψε και πήρε το τεστ, κάθισε στο γραφείο κι έγραψε στα γρήγορα τις απαντήσεις. Όταν τέλειωσε, χτύπησε το κουδούνι εσωτερικής επικοινωνίας, που βρισκόταν στη μεταλλική πόρτα του κελιού. Ο Άλβαρ Ούλσεν καθυστέρησε να απαντήσει και ακουγόταν εκνευρισμένος. Του είπε πως έπρεπε να μιλήσει αμέσως μαζί του.

«Είναι σημαντικό!» του τόνισε.

Η Λίσμπετ Σαλάντερ εκτίει μειωμένη ποινή στις γυναικείες φυλακές Φλουντμπέργια και κάνει ό,τι μπορεί για να αποφύγει οποιαδήποτε σύγκρουση με τις συγκρατούμενές της. Όταν προστατεύει μια κοπέλα από το Μπανγκλαντές που κρατείται στο διπλανό κελί, μπαίνει αμέσως στο στόχαστρο της Μπενίτο, της ανεπίσημης αρχηγού της φυλακής.

Ο Χόλγκερ Παλμγκρέν επισκέπτεται τη Λίσμπετ για να την ενημερώσει πως έχει λάβει κάποια έγγραφα από το Αρχείο Ερευνών Γενετικής και Περιβάλλοντος τα οποία ρίχνουν νέο φως στην κακοποίηση που υπέστη ως παιδί. Η Λίσμπετ ζητάει από τον Μίκαελ Μπλούμκβιστ να τη βοηθήσει στην έρευνά της. Τα στοιχεία τούς οδηγούν σε κάποιον άντρα ονόματι Λέο Μανχάιμερ, συνεργάτη του χρηματιστή Άλφρεντ Έγκρεν.

Πώς συνδέεται το παρελθόν ενός πλούσιου νεαρού άντρα από τους χρηματοοικονομικούς κύκλους με αυτό της Λίσμπετ Σαλάντερ; Και πώς θα διαχειριστεί η Λίσμπετ τις αυξανόμενες απειλές που δέχεται από την Μπενίτο και τη συμμορία της;

Στο ΚΟΡΙΤΣΙ ΠΟΥ ΔΙΨΟΥΣΕ ΓΙΑ ΕΚΔΙΚΗΣΗ, το πέμπτο μέρος της σειράς MILLENNIUM, ο Ντάβιντ Λάγκερκραντζ πλέκει μια συναρπαστική ιστορία για την κακοποίηση, τα προβλήματα τιμής και τις σκιές από το παρελθόν που στοιχειώνουν ακόμα τη Λίσμπετ.

Η σειρά MILLENNIUM αποτέλεσε παγκόσμιο εκδοτικό φαινόμενο, αφού οι συνολικές πωλήσεις έχουν ξεπεράσει τα 89 εκατομμύρια αντίτυπα, τα δικαιώματα έχουν πουληθεί σε περισσότερες από 50 χώρες, ενώ έχουν γυριστεί και αντίστοιχες κινηματογραφικές ταινίες.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-2150-6

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 18310

Γ Ι Α Α Ν Α Γ Ν Ω Σ Τ Ε Σ Μ Ε Α Π Α Ι Τ Η Σ Ε Ι Σ